

ENLLAÇOS D'INTERÈS

<http://blocs.mesvilaweb.cat/Ramon%20Erra>

http://ccaa.elpais.com/ccaa/2012/05/16/catalunya/1337180834_493457.html

<http://www.elpuntavui.cat/ma/article/5-cultura/19-cultura/522117-un-tren-que-es-mossega-la-cua.html>

**Biblioteca
Sant Bartomeu**

Ajuntament d'Alpicat

Plaça Països Catalans, 1

25110 Alpicat

Tel. 973 737728

A/e:

biblioteca@alpicat.cat

Web:

<http://www.alpicat.cat/biblioteca>

Catàleg Col·lectiu:

<http://argus.biblioteques.gencat.cat>

HORARI

Dilluns de 14 a 20:30

Dimarts, dimecres, dijous i divendres de 10 a 20:30

Dissabte de 10 a 13:30

**El proper dia que ens trobarem serà:
25/04/2013**

Recordeu:

Ens reunim tots els darrers dijous de mes

Lloc: Biblioteca - Hora: 21:15 - Coordinador: Andreu Loncà

Ramon Erra *La vida per rail*

Vic, 1966

Qui sóc jo i per què escric

El primer llibre que vaig llegir va ser *El tren que va perdre una roda*. Mai n'he recordat l'autor: només importen les obres? En fi, també recordo que el vaig agafar de "la" bibliobús. El señor Granados, mestre dels nens de Santa Eulàlia de Puig-oriol, un poble viu del Lluçanès, ens va empènyer a fer-nos el carnet d'aquella biblioteca amb rodes que un bon dia va parar a la plaça. Va ser una sort molt gran tenir el señor Granados. Ell ens feia llegir en veu alta fragments de clàssics castellans i aquelles "clases de lectura" em van despertar el gust per les paraules, les imatges que suggereixen i les històries que enfilen les unes amb les altres. Suposo que tot això queia en un camp abonat: un pare sempre disposat a explicar històries i una mare que parla una llengua amb gust de fogons de tota la vida. I tots plegats sentint les històries que es poden sentir en una botigueta i fonda de poble. Després també hi podem afegir mossèn Jaume, que fa circular, a finals del franquisme, la revista *Cavall Fort* entre la canalla (els còmics també compten). Però això no seria res, segurament, si no fos per haver viscut l'adolescència en un poble amb poques distraccions. Si hagués sigut dels de la mena esportista, ja està, però sent dels de mirar cap a dintre, de seguida vaig veure que llegir era una mina. Una pàgina porta a una altra i ja ets víctima.

Continua llegint... <http://lletra.uoc.edu/ca/autor/ramon-erra>

Club de Lectura - Biblioteca Sant Bartomeu

Ramon Erra i les confessions del viatger

Ha publicat 'La vida per rail' que aplega vint-i-tres narracions intenses, sorprenents

Els detalls prefiguren la tragèdia d'uns relats europeus que adopten la narració oral per acostar-se al lector. El narrador, que dubta, parla directament a cada lector, de ben a prop, de tu a tu, i situa cada història en l'espai menys real de la realitat. Intenses, inquietants i sorprenents se'ns mostren les històries que l'escriptor Ramon Erra ha aplegat a 'La vida per rail', premi Mercè Rodoreda. L'entrevistem.

—El títol del llibre unifica els relats a través del tren, però quan es llegeixen el tren sembla secundari, que allò que els marca sigui més aviat el

viatge.

—La idea del viatge o la idea de la història. Són les històries que et trobes durant el viatge les que apareixen. Viatjant coneixes gent que t'explica la seva vida i també veus passar molta gent i t'imagines les seves històries. I això el tren ho facilita. Igual que els contes a la vora del foc, al tren la gent t'explica coses.

—Ara que parlem dels contes a la vora del foc, les històries de 'La vida per rail' tenen aquest to de rondalla oral, una manera de narrar plena de complicitat amb el lector.

—Utilitzo el recurs de captar el lector amb el joc de la narració oral. La manera de tibar el lector és amb l'estil i el punt de vista del narrador, més que amb la història en sí, que no és tan important. Sí que ho és l'atmosfera i la manera d'explicar del narrador. Per això també deixo els finals oberts, per deixar espai al lector.

—I el narrador i el lector són molt a prop l'un de l'altre.

—El respecte pel lector és una cosa bàsica. A vegades si ets experimental també ets hermètic. A mi m'agrada ser experimental però no m'agrada ser hermètic. Perquè el més important és comunicar.

—Parlant de comunicar, molts dels personatges de les vostres narracions tenen dificultat per a comunicar-se amb els seus íntims.

—Molta gent s'avé a explicar les seves tragèdies a un desconegut, però no té capacitat d'explicar-les als seus íntims. És clar, sap que, el desconegut, no el tornarà a veure mai més. Aquesta és la gràcia.

—Aquesta comunicació és un signe del temps actual o això és un tòpic?

—Al segle XIX el tren va obrir una nova època, una època en moviment. Autors com Tolstoi per exemple van situar les seves accions dins un tren i hi van fer suïcidar personatges... Jo de jove vaig viatjar molt amb InterRail, i a vegades no me n'anava a dormir per conèixer com era una estació que el tren passava de

matinada. Recordo que la primera vegada que vaig veure l'estació de Zagreb era negra nit. Vaig abaixar la finestra per veure com era l'estació. Ara ja no es poden abaixar les finestres dels trens. Potser som a l'època post-tren.

—Abans, una estació de tren donava pistes d'una ciutat?

—A través d'una estació, de la gent que s'hi passejava, de com anava vestida, de les olors, de l'arquitectura... et feies una idea bastant aproximada de la ciutat. Això em va passar a Ljubliana. La primera vegada que vaig veure l'estació d'aquesta ciutat encara era part de Iugoslàvia. Era una nit que plovia i hi havia gent amb gavadina i paraigua, i aquella estació se'm va convertir en la imatge de la ciutat centreeuropea.

—S'ha de saber mirar.

—Josep Pla m'ha ensenyat la manera de mirar. És un autor que em crea addicció. Quan Pla arriba a París parla dels llits que troba i si hi dorm bé o malament, de com vesteixen les dones, de com se serveix el cafè, de si fa vent i les faldilles s'arremanguen... És un mestre.

—Jugueu sovint a anar més enllà de la realitat, a situar l'espectador en un espai de frontera oníric.

—M'agrada agafar la realitat i que l'espectador es preguntin si és real. M'agrada veure l'aspecte menys real de la realitat. Així deixo molts espais al lector, perquè els ompli ell, perquè quan llegeixo a mi també m'agrada que em deixin espais. I aquest fet també el potencio amb un narrador que no ho sap tot, el narrador que dubta, que no té perquè saber-ho tot. En aquest sentit, reivindico la figura del Peruchó, que barrejava l'erudició amb la fantasia, un combinat que semblava impossible. És un altre mestre. A mi m'encanta això, però hi ha gent que no ho tolera, que necessita que li interpretin tot.

—'La vida per rail' és un conte molt europeu, a l'estil de 'El silenci abans de Bach', el film de Pere Portabella que es passeja per Europa amb camió.

—El tren, com el camió, pot vertebrar Europa, perquè és un espai sense oceans. El tren és la dimensió europea.

—Aquesta dimensió europea, la teníeu al cap quan us vau posar a escriure?

—Jo ja tenia l'experiència de jove d'haver fet molts InterRails, però fa dos anys vaig fer un viatge en tren de quinze dies amb la família. Va ser una experiència fantàstica. Vam visitar Milà, Viena, Bratislava, Budapest, Venècia. I durant aquest viatge portava una llibreta on anava anotant les històries que ens anaven passant. Aquest material m'ha servit molt per escriure els relats.

—En els vostres relats hi juga la ironia.

—Hi ha molta nostàlgia en aquestes històries, però per evitar que siguin embafadores les matiso amb ironia. De fet, és com veig la vida, d'una manera tragicòmica.

Montserrat Serra. Vilaweb, 20-03-2012.